

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การศึกษาคุณสมบัติของพระธรรมกถึกในการเผยแผ่พระพุทธศาสนา

ผู้วิจัย : พระวันเดิม ปณฺหาทีโป (เทียนสว่าง)

ปริญญา : พุทธศาสตรมหาบัณฑิต (พระพุทธศาสนา)

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

: พระสุธีธรรมาวุธ, ผศ.ดร., ป.ธ.๙, M.A., Ph.D

วันสำเร็จการศึกษา : ๓๑ มกราคม ๒๕๕๙

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์ ๓ ประการ ได้แก่ (๑) เพื่อศึกษาคุณสมบัติของพระธรรมกถึกในคัมภีร์พระพุทธศาสนาเถรวาท (๒) เพื่อศึกษาหลักธรรมที่เกี่ยวข้องกับคุณสมบัติของพระธรรมกถึกในคัมภีร์พระพุทธศาสนาเถรวาท (๓) เพื่อประยุกต์ใช้หลักธรรมที่เกี่ยวข้องกับคุณสมบัติของพระธรรมกถึกในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาในสังคมไทย

ผลการวิจัยพบว่า พระธรรมกถึก คือ ผู้สอนธรรม, ผู้แสดงธรรมและนักเทศน์ พระธรรมกถึกในสมัยพุทธกาล คือ พระปณณมานันทนินบุตร และพระธรรมทินนาเถรี ส่วนธรรมกถึกฝ่ายอรวาสในสมัยพุทธกาล คือ จิตตคฤหบดี และนางขุชุตตรา คุณสมบัติของพระธรรมกถึก ต้องประกอบด้วยองค์ ๕ ประการคือ (๑) แสดงธรรมไปโดยลำดับ (๒) อรรถเหตุผลแนะนำให้ผู้ฟังเข้าใจ (๓) ตั้งจิตเมตตาปรารถนาให้เป็นประโยชน์แก่ผู้ฟัง (๔) ไม่แสดงธรรมเพราะเห็นแก่ลาภ (๕) ไม่แสดงธรรมกระทบตนและผู้อื่น

หลักธรรมที่เกี่ยวข้องกับคุณสมบัติของพระธรรมกถึก พระพุทธเจ้าทรงใช้รูปแบบการสอน ๔ ประการ เช่น สันทิสสนา การอธิบายให้เห็นชัดเจน แจ่มแจ้ง เป็นต้น องค์แห่งพุทธสุต ๕ เช่น พุทฺธสุตา ฟังมาก และ ธาตา จำได้มาก และหลักกัลยาณมิตร ๗ เช่น ปิโย น่ารัก และครุ นำเคารพ เป็นต้น และหลักไตรสิกขา คือ ศีล สมาธิ ปัญญา เป็นการฝึกให้รู้คิดเข้าใจมองเห็นตามความเป็นจริง

พระธรรมกถึกผู้แสดงธรรม ควรมุ่งให้ผู้ฟังได้รับอานิสงส์ ๕ อย่างคือ (๑) ผู้ฟังยอมได้ฟังสิ่งที่ยังไม่เคยฟัง (๒) สิ่งที่เคยฟังแล้วแต่ไม่เข้าใจซัดยอมเข้าใจสิ่งนั้นชัด (๓) บรรเทาความสงสัยเสียได้ (๔) ทำความเห็นให้ถูกต้องได้ (๕) จิตของผู้ฟังยอมผ่องใส พระธรรมกถึก ควรกำหนดเนื้อหาหรือเนื้อเรื่อง ที่จะสอนให้เหมาะสม ในการเทศน์ทุกครั้งเช่น สอนจากสิ่งที่รู้ ที่เห็น เข้าใจได้ง่าย เทคนิคและวิธีการสอนของพระธรรมกถึก ประกอบด้วย ลีลาสวย รวยสาระ จังหวะดี ชี้หลักธรรมใจความกระชับ เหมาะกับเวลา พระธรรมกถึก คือ หมู่คนที่ศึกษาคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า และในฐานะเป็นตัวแทนพระพุทธเจ้า ควรวางจุดหมายของการเทศน์ไว้ ๒ ชั้น คือ (๑) จุดหมายขั้นสูงสุด คือ นิพพาน (๒) จุดหมายขั้นต่ำลงมา เช่น ให้ได้ฟังสิ่งที่ยังไม่เคยฟัง การประยุกต์ใช้หลักพระธรรมกถึกของพระสงฆ์ผู้เผยแผ่ในสังคมไทย เช่น พระพรหมมงคลจารย์ (ปัญญานันทภิกขุ) และพระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต) เป็นต้น ท่านทั้ง ๒ รูปนี้ เป็นพระสงฆ์ผู้เผยแผ่พระพุทธศาสนาในสังคมไทยโดยใช้หลักพระธรรมกถึก คือ ท่านแสดงธรรมไปโดยลำดับ ไม่ตัดลัดให้ขาดความ ท่านอรรถเหตุผลแนะนำให้ผู้ฟังเข้าใจได้ง่าย ท่านตั้งจิตเมตตาปรารถนาให้เป็นประโยชน์แก่ผู้ฟัง ท่านไม่แสดงธรรมเพราะเห็นแก่ลาภ และท่านไม่แสดงธรรมกระทบตนและผู้อื่นคือว่าไม่ยกตนเสียดีผู้อื่น

Thesis title : The study of the Dhamma Preacher's Qualifications in Spreading Buddhism

Researcher : Phra Wanderm Panyateepo (Thiansawang)

Degree : Master of Arts (Buddhist Studies)

Thesis Supervisory Committee
: Phra Suthithammanuwat, Asst. Prof. Dr. Pali IX., M.A., Ph.D

Date of Graduation : 31 January 2016

Abstract

This thesis entitled 'The Study of the Dhamma Preacher's Qualifications in Spreading Buddhism' has three objectives: 1) to study the concept of the qualifications possessed by the Dhamma preachers in Theravada Buddhist Scriptures, 2) to study the Dhamma used as the Dhamma preachers' qualifications in Theravada Buddhist Scriptures and 3) to apply the principles of the Dhammas related to the Dhamma preachers' qualifications in spreading of Buddhism in Thai society.

In the research, it was found that a preacher is one who preaches the doctrine and in the Buddha's time, the preachers in Sangha were of *Punnamantānīputa* and *Dhammadinnātherī* and *Cittagahapati* and *Khujjhuttarā* in the side of householder. There are five qualifications prescribed for a preacher: 1) preaching Dhammas in order, 2) reasoning to make listeners understand, 3) having loving kindness wishing benefit to listeners, 4) not preaching Dhamma for the sake of material gain 5) not preaching Dhamma harming oneself and other.

In this respect, four forms in giving Dhammas had been taught by the Buddha such as the clear-cut explanation (*Sandassanā*) and a preacher should follow these teachings: much hearing and much remembering (*Bahussutā* and *dhātā*), the principle of friendship (seven *Kalyāṇamittas*) such as lovely and respectable, the principles of the Threefold Learning. The preacher will be guided by these teachings giving rise to real understanding of things.

While teaching Dhamma, a preacher should aim at benefiting listeners in the five following ways: 1) a listener shall hear what he/she has not heard before, 2) a listener shall gain right understanding what he/she did not understand, 3) a listener's doubt shall be got rid of, 4) a listener shall acquire right understanding and 5) a listener's mind shall be purified. As far as a preacher's qualifications are concerned, he should make its content suitable in terms of time, style and meaning to audiences whenever he delivers Dhamma so that audiences can acquire the right understanding. More importantly, the goal of listening to Dhamma should be based

upon two significant achievements: 1) *Nibbāna* and 2) listening what he/she has never heard before. In the application of a preacher's qualification, the prominent Thai Buddhist monks are: 1) the most venerable Phrabrahmagalācāraya (*Pannānanda Bhikkhu*) and 2) the most venerable *Phrabrahmagunāborn* (P. A. Payutto). It clearly appeared that a preacher's qualifications have been utilizing by both of them.

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณ พระมหาสมบุรณ์ วุฑฒิกโร,ดร. คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่กรุณารับผู้วิจัยเข้าศึกษาในบัณฑิตวิทยาลัย วิทยานิพนธ์เล่มนี้ สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เพราะได้รับความอนุเคราะห์ที่เกื้อกูลจากพระสุธีธรรมานุวัตร,ผศ.ดร., คณบดีคณะพุทธศาสตร์ ประธานควบคุมวิทยานิพนธ์ และผศ.รังษี สุหนต์ อาจารย์ประจำบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่มีเมตตาและกรุณายิ่ง ดูแลเอาใจใส่ แนะนำข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์กับข้าพเจ้า ขอขอบคุณ ดร.วิโรจน์ คุ่มครอง ที่ให้คำปรึกษาข้อมูลในพระไตรปิฎก อรรถกถาฎีกา ฉบับมหาจุฬาลงกรณ และให้คำแนะนำในการค้นคว้า ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านทั้งหลายเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณคณาจารย์ในบัณฑิตวิทยาลัยทุกท่าน ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ทำให้ผู้วิจัยมีความรู้ความสามารถศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวกับวิทยานิพนธ์นี้ พร้อมทั้งเจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัยทุกท่านที่ช่วยเหลืออำนวยความสะดวกและประสานงานต่างๆ ให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์

ขอกราบขอบพระคุณพระพรหมมังคลาจารย์ (หลวงพ่อปัญญานันทะ) พระอุปัชฌาย์ผู้ให้ชีวิตความเป็นนักบวชมาจนถึงปัจจุบัน ท่านพระอาจารย์มหาเพียน อนุจारी ผู้คอยให้กำลังใจและเป็นที่กำลังใจในเรื่องสุขภาพตั้งแต่เริ่มศึกษาจนถึงปัจจุบัน ขอขอบคุณรองศาสตราจารย์ ชูศักดิ์ ทิพย์เกษร ที่ช่วยค้นข้อมูลและช่วยแปลเอกสารภาษาอังกฤษ และขอขอบคุณเพื่อนนิสิตทุกๆ ท่านผู้เป็นกัลยาณมิตรที่คอยให้กำลังใจและช่วยเหลือในขณะกำลังศึกษาอยู่

สุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าขออุทิศบุญกุศล ความรู้ ความดีงามที่เป็นประโยชน์อันเกิดจากวิทยานิพนธ์เล่มนี้ เป็นธรรมบรรณาการแด่คุณครูอาจารย์ทุกๆ ท่าน ท่านอาจารย์พุทธทาสภิกขุ ท่านอาจารย์เจ้าคุณพระพรหมคุณาภรณ์ คุณโยมพ่อละออ-คุณโยมแม่อุดม เทียนสว่าง (ล่วงลับไปแล้ว) ซึ่งมีพระคุณแก่ผู้วิจัยอย่างสูง และมีผู้มีพระคุณทุกๆ ท่าน มีส่วนแห่งกุศลนี้ด้วย เทอญ

พระวันเดิม ปณฺญาทีโป (เทียนสว่าง)

๓๑ มกราคม ๒๕๕๔

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ง
สารบัญ	จ
คำอธิบายสัญลักษณ์และคำย่อ	ช
บทที่ ๑ บทนำ	
๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	๑
๑.๒ วัตถุประสงค์ของการวิจัย	๓
๑.๓ ขอบเขตการวิจัย	๔
๑.๔ ปัญหาที่ต้องการทราบ	๔
๑.๕ นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย	๔
๑.๖ ทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๔
๑.๗ วิธีดำเนินการวิจัย	๙
๑.๘ กรอบแนวคิดในการวิจัย	๑๐
๑.๙ ประโยชน์ที่จะได้รับ	๑๐
บทที่ ๒ คุณสมบัติของพระธรรมกถึกในคัมภีร์พระพุทธศาสนาเถรวาท	
๒.๑ ความหมายของพระธรรมกถึก	๑๑
๒.๒ ประวัติและความเป็นมาของพระธรรมกถึก	๑๔
๒.๒.๑ พระธรรมกถึกฝ่ายภิกษุในสมัยพุทธกาล	๑๕
๒.๒.๒ พระธรรมกถึกฝ่ายภิกษุณีในสมัยพุทธกาล	๑๖
๒.๒.๓ พระธรรมกถึกฝ่ายฆราวาสที่เป็นอุบาสกในสมัยพุทธกาล	๑๗
๒.๒.๔ พระธรรมกถึกฝ่ายฆราวาสที่เป็นอุบาสิกาในสมัยพุทธกาล	๑๙
๒.๓ ความสำคัญของพระธรรมกถึก	๒๐
๒.๔ คุณสมบัติของพระธรรมกถึก	๒๓
๒.๕ หลักคำสอนเรื่องพระธรรมกถึกที่ปรากฏในคัมภีร์พระไตรปิฎก	๒๖
๒.๖ พระธรรมกถึกที่ปรากฏในคัมภีร์อื่นๆ	๓๑
๒.๗ พระธรรมกถึกในทัศนะของนักวิชาการทางพระพุทธศาสนา	๓๒
๒.๘ สรุป ๓๕	

บทที่ ๓ หลักธรรมที่เกี่ยวข้องกับคุณสมบัติของพระธรรมกถึกในคัมภีร์

พระพุทธานุศาสนานุทท

๓.๑ หลักธรรมที่เกี่ยวข้องกับพระธรรมกถึก	๓๗
๓.๑.๑ อนุปพุทธานุทท	๓๗
๓.๑.๒ ลีลาการสอน ๔	๔๐
๓.๑.๓ องค์แห่งพุทธานุทท ๕	๔๒
๓.๑.๔ สังคหวัตถุ ๔	๔๓
๓.๒ หลักธรรมที่สนับสนุนต่อพระธรรมกถึก	๔๖
๓.๒.๑ องค์แห่งเทศนา ๒	๔๖
๓.๒.๒ วิธีการสอนแบบตั้งปัญหา	๔๗
๓.๒.๓ กัลยาณมิตร ๗	๕๒
๓.๒.๔ ไตรสิกขา	๕๒
๓.๓ อกุศลธรรมที่เป็นข้าศึกต่อพระธรรมกถึก	๕๔
๓.๓.๑ วจีทุจริต	๕๔
๓.๓.๒ มโนทุจริต	๕๕
๓.๔ สรุปร	๕๖

บทที่ ๔ การประยุกต์ใช้หลักธรรมที่เกี่ยวข้องกับคุณสมบัติของพระธรรมกถึก

ในการเผยแผ่พระพุทธานุศาสนานุททในสังคมไทย

๔.๑ การประยุกต์ใช้หลักธรรมที่เกี่ยวข้องกับพระธรรมกถึก	๕๘
๔.๑.๑ พระธรรมกถึกกับการสอนธรรม	๖๐
๔.๑.๒ พระธรรมกถึกกับการเผยแผ่	๖๒
๔.๒ การประยุกต์ใช้เทคนิคและวิธีการใช้หลักธรรมที่เกี่ยวข้องกับพระธรรมกถึก	๖๔
๔.๒.๑ เทคนิคการแสดงธรรมของพระธรรมกถึก	๖๔
๔.๒.๒ วิธีการเทศน์ของพระธรรมกถึก	๖๖
๔.๒.๓ ลีลาการปฐกฐนาของพระธรรมกถึก	๗๓
๔.๓ การประยุกต์ใช้หลักพระธรรมกถึกของพระสงฆ์ที่เผยแผ่ในสังคมไทย ๗๖	
๔.๔ สรุปร	๘๒

บทที่ ๕ สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

๕.๑ สรุปผลการวิจัย	๘๔
๕.๒ ข้อเสนอแนะ	๘๘

บรรณานุกรม	๘๙
------------	----

ประวัติผู้วิจัย	๙๒
-----------------	----

คำอธิบายสัญลักษณ์และคำย่อ

การใช้อักษรย่อชื่อคัมภีร์

วิทยานิพนธ์เล่มนี้ ใช้ข้อมูลอ้างอิงจากพระไตรปิฎกภาษาบาลีฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ๒๕๐๐ และพระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ๒๕๓๙ อรรถกถาภาษาบาลี ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ภาษาบาลีฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ปกรณ์วิเสสภาษาบาลีฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เรียงตามคัมภีร์ดังนี้

พระวินัยปิฎก

วิ.ม. (ไทย) วินัยปิฎก มหาวิภังค์ (ภาษาไทย)

วิ.ม. (ไทย) วินัยปิฎก มหาวรรค (ภาษาไทย)

วิ.จ. (ไทย) วินัยปิฎก จุฬวรรค (ภาษาไทย)

พระสุตตันตปิฎก

ที.ส. (ไทย) ทีฆนิกาย สลักขันธวรรค (ภาษาไทย)

ที.ม. (ไทย) ทีฆนิกาย มหาวรรค (ภาษาไทย)

ที.ป. (ไทย) ทีฆนิกาย ปาฏิกวรรค (ภาษาไทย)

ม.ม. (ไทย) มัชฌิมนิกาย มูลปณณาส (ภาษาไทย)

ม.ม. (ไทย) มัชฌิมนิกาย มัชฌิมปณณาส (ภาษาไทย)

ม.อ. (ไทย) มัชฌิมนิกาย อุปริปณณาส (ภาษาไทย)

ส.ส. (ไทย) สังยุตตนิกาย สคาถวรรค (ภาษาไทย)

ส.นิ. (ไทย) สังยุตตนิกาย นิทานวรรค (ภาษาไทย)

ส.ข. (ไทย) สังยุตตนิกาย ขันธวรรค (ภาษาไทย)

ส.สพ. (ไทย) สังยุตตนิกาย สฬายตนวรรค (ภาษาไทย)

ส.ม. (ไทย) สังยุตตนิกาย มหาวรรคบาลี (ภาษาไทย)

อง.เอกก. (ไทย) องคุตตรนิกาย เอกกนิบาต (ภาษาไทย)

อง.ทุก. (ไทย) องคุตตรนิกาย ทุกนิบาต (ภาษาไทย)

อง.ติก. (ไทย) องคุตตรนิกาย ติกนิบาต (ภาษาไทย)

อง.จตุกก. (ไทย) องคุตตรนิกาย จตุกกนิบาต (ภาษาไทย)

อง.ปญจก. (ไทย) องคุตตรนิกาย ปญจกนิบาต (ภาษาไทย)

อง.สตุตก. (ไทย) องคุตตรนิกาย สตุตกนิบาต (ภาษาไทย)

อง.อฏฐก. (ไทย) องคุตตรนิกาย อฏฐกนิบาต (ภาษาไทย)

ขุ.ธ. (ไทย) ขุททกนิกาย ธรรมบท (ภาษาไทย)

ขุ.อิติ. (ไทย) ขุททกนิกาย อิติวุตตก (ภาษาไทย)

ขุ.เปต. (ไทย) ขุททกนิกาย เปตวัตถุ (ภาษาไทย)

ขุ.เถร. (ไทย) ขุททกนิกาย เถรคาถา (ภาษาไทย)

ช.ชา.	(ไทย) ชุททกนิกาย	ชาดก	(ภาษาไทย)
ช.พุทธ.	(ไทย) ชุททกนิกาย	พุทธวงศ์	(ภาษาไทย)

พระอภิธรรมปิฎก

อภิ.สง.	(ไทย) อภิธรรมปิฎก	ธรรมสังคณี	(ภาษาไทย)
อภิ.ปุ.	(ไทย) อภิธรรมปิฎก	บุคคลบัญญัติ	(ภาษาไทย)

อรรถกถาพระสูตรตันตปิฎก

วิ.อ. (บาลี) วินยปิฎก สมณฑปาสาทิกา	ปาราชิกกณฐสัมมาทิเสสาทิ	มหาวคคาทีอฏฐกถา
ที.สี.อ. (บาลี) ทีฆนิกาย	สุมงคฺควิลาสินี	สีลกฺขนธวคฺคอฏฐกถา
อง.ปญจก.อ. (บาลี) องคฺตตรนิกาย	มโนรณปุณณิ	ปญจกนิปาตอฏฐกถา
ช.ธ.อ. (บาลี) ชุททกนิกาย	ธมมปทอฏฐกถา	
กงฺขา.อ. (บาลี) กงฺขาวิตรณอฏฐกถา		
อภิ.สง.อ. (บาลี) อภิธมมปิฎก	ธมมสงคณี	อฏฐสาลินีอฏฐกถา

ฎีกาปกรณ์วิเสส

วชิร.ฎีกา (บาลี) วชิรพุทธิฎีกา	
สารตถ.ฎีกา (บาลี) สารตถทีปนีฎีกา	
กงฺขา.อภินวฎีกา (บาลี) วินยตถณฺนชฺสา	กงฺขาวิตรณอภินวฎีกา
ที.สี.ฎีกา (บาลี) ทีฆนิกาย	ลีนตถปฺปกาสนี
โมค. (บาลี) โมคคฺคลลนเวຍယာကံ	
ปโยค. (บาลี) ปโยคสิทธิ	
นිරุตฺติ (บาลี) นිරุตฺติปกรณံ	

การใช้หมายเลขย่อ

พระไตรปิฎกภาษาบาลีและภาษาไทย จะแจ้งเล่ม ข้อ หน้า เช่น วิ.มหา. (บาลี) ๒/ ๓๗๓/๒๘๘, วิ.มหา. (ไทย) ๒/๓๗๓/๒๔๔๔ . หมายถึง วิ.มหา.วินยปิฎกมหาวิภังคปาฬิ เล่ม ๒ ข้อ ๓๗๓ หน้า ๒๘๘

อรรถกถาบาลีและอรรถกถาภาษาไทย จะแจ้งเล่ม หน้า ที่ไม่จัดเป็นลำดับเล่ม จะแจ้ง หน้า เช่น ช.ธ.อ. (บาลี) ๑/๙๓ ช.ธ.อ. (ไทย) ๑/๑๓๘ หมายถึง ธมมปทอฏฐกถา ภาษาบาลี ภาค ๑ หน้า ๙๓ ธมมปทอฏฐกถา ภาษาไทย ภาค ๑ หน้า ๑๓๘ ฉบับมหาจุฬาราชวิทยาลัย ช.พุทธ.อ. (บาลี) ๓๓-๔๗ หมายถึง ชุททกนิกาย มจรตถวิลาสินี พุทธวสอฏฐกถา ฉบับมหาจุฬาราชวิทยาลัย

ฎีกาภาษาบาลี จะแจ้งเล่ม ข้อ หน้า เช่น วิ.มติ.ฎีกา (บาลี) ๑/๗๐ หมายถึง วิ.มติวินยวินยปิฎกฎีกา เล่ม ๑ หน้า ๗๐ ฉบับมหาจุฬาราชวิทยาลัย

ปกรณวิเสส ภาษาบาลี จะแจ้งเล่ม หน้า ที่ไม่จัดเป็นลำดับเล่ม จะแจ้งหน้า เช่น
วิสุทธิ. (บาลี) ๑/๑๖-๑๗ หมายถึง วิสุทธิมคคปกรณ เล่ม ๑ หน้า ๑๖-๑๗ มลิต. (บาลี) ๑๗๓
หมายถึง มลิตนทปฎทปกรณ หน้า ๑๗๓ ฉบับมหาจุฬาปกรณวิเสโส